

Prof. dr hab. Lucyna Aleksandrowicz-Pędich
Katedra Anglistyki
SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny w Warszawie

**Recenzja rozprawy doktorskiej mgr Małgorzaty Jarmołowicz-Dziekońskiej
„Representations of the Acculturations Strategies of Japanese Immigrants and Their
Immediate Descendants in Japanese-American Prose from the Second Half of the 20th
Century” napisanej pod kierunkiem dr. hab. Jerzego Kamionowskiego, prof. UwB**

Pani mgr Małgorzata Jarmołowicz-Dziekońska przedstawiła obszerną rozprawę na interesujący ją temat sytuacji mniejszości japońskiej w Stanach Zjednoczonych w dwudziestym wieku w świetle reprezentacji literackiej. Rozprawa, zatytułowana „Representations of the Acculturations Strategies of Japanese Immigrants and Their Immediate Descendants in Japanese-American Prose from the Second Half of the 20th Century”, podejmuje temat akulturacji migrantów, niezwykle istotny dla współczesnego świata, w którym miliony ludzi przemieszczają się z jednej rzeczywistości społecznej do innej, i podlegają procesom relacji międzykulturowych. Pani mgr Jarmołowicz-Dziekońska bada zjawiska akulturacji migrantów azjatyckich w Stanach Zjednoczonych poprzez analizę tekstów prozatorskich stworzonych przez drugie pokolenie amerykańskich Japończyków.

Prezentowana rozprawa liczy 388 stron i składa się ze wstępu, dwóch głównych części oraz wniosków. Część pierwsza, określona jako teoretyczna została podzielona na pięć rozdziałów, dotyczących studiów kulturoznawczych, paradygmatu etnicznego w odniesieniu do japońskich Amerykanów, migracji japońskiej do Stanów Zjednoczonych w kontekście studiów postkolonialnych, badań nad akulturacją oraz teorii akulturacji. Część druga analityczna, podzielona na sześć głównych rozdziałów, przedstawia kolejno następujące zagadnienia: wybrani autorzy japońsko-amerykańscy, pierwsze (Issei) i drugie (Nisei) pokolenie migrantów japońskich, dychotomia statusu etnicznego i społecznego japońskich Amerykanów, wskaźniki kulturowe i tożsamościowe; wymiary kultury wpływające na asymilację oraz znaczenie płci kulturowej. Podrozdziały organizują strukturę pracy w

odpowiednio mniejsze części, opatrzone wskazującymi na zawartość treściową tytułami. Zastrzeżenie budzi jedynie brak tytułu i zaznaczenia podrozdziału dla części tekstu na stronach 168-201, dotyczącego rasizmu anty-japońskiego, w tym szczególnie obozów internowania w okresie drugiej wojny światowej. Rozprawę zamykają rozbudowane wnioski.

Wspomniana obszerność rozprawy jest niewątpliwie zaletą pracy, gdyż świadczy o dogłębnym opanowaniu tematu przez Doktorantkę, ale jednocześnie pewnym mankamentem, gdyż w obfitości informacji nie zawsze czytelne są najistotniejsze ustalenia literaturoznawcze.

Pierwszą „ofiara” braku zwięzłości jest wstęp. Zawiera rozbudowane rozważania teoretyczne, które nie budzą żadnych zastrzeżeń merytorycznych, natomiast są zbędne w części pracy, która powinna przede wszystkim w sposób zwarty przedstawić cel badawczy i metodologię oraz uzasadnić podjęcie tematu. Te najistotniejsze cele wstępu do pracy naukowej gubią się w nadmiarze tekstu. Zbędne są fragmenty oczywiste, jak choćby stwierdzenia ze strony 10, że wszyscy migranci na początku stykają się z elementami szoku kulturowego, a stopnie ich akulturacji są różne. Podkreślam tu, że nie stawiam Doktorantce zarzutu niewłaściwego merytorycznego doboru treści, tylko nieumiejętnego ich lokalizowania w strukturze pracy. Znaczna część treści ze wstępu powinna być gdzie indziej w pracy, z niektórych można zrezygnować. Wstęp zawiera przydługie streszczenia wypowiedzi historyków amerykańskiej literatury etnicznej i zbyt szczegółowe w tym miejscu rozważania o historii tej literatury. Na stronach 17, 21 i 22 mamy długie listy tytułów niewątpliwie ważnych dzieł, tylko ponownie rodzi się pytanie, czy zamieszczone we właściwym miejscu rozprawy. Doktorantka wstępem do rozprawy dowodzi swojej solidnej wiedzy w zakresie pisarstwa Amerykanów azjatyckiego pochodzenia, ale zawodzi ją umiejętność przekonującego przedstawienia na tym tle potrzeby, metody i znaczenia własnych badań.

Uzasadnienie wyboru obszaru badawczego pojawia się na stronie 24, gdzie mgr Jarmołowicz-Dziekońska zwraca uwagę na mniejsze zainteresowanie krytyczne twórczością pisarzy amerykańskich pochodzenia azjatyckiego niż afroamerykańskich lub żydowskich. Niepokojące jest dlaczego składając pracę doktorską w roku 2020 w tak ważnym fragmencie jakim jest uzasadnienie wyboru tematu Autorka posługuje się cytatem sprzed blisko

trzydziestu lat, z Oscara Campomanesa z roku 1992. Po tym odległym czasowo cytacie Doktorantka stwierdza, że celem jej dysertacji jest zrównoważenie zakresu krytycznej analizy na rzecz „the aforementioned ethnic group” – tyle, że nie bardzo jest jasne, o jaką grupę chodzi. Podobnie dalsza dyskusja o walce azjatycko-amerykańskich pisarzy o rozpoznanie opiera się na stosunkowo starych opracowaniach jak na potrzeby uzasadnienia podjęcia tematu – mam na myśli fragmenty ze strony 31 i odniesienia do Davida Leiwei Li z roku 1998 oraz Lim i Ling z roku 1992. Gwoli ścisłości trzeba jednak dodać, że pojawia się tutaj także opinia dużo nowsza z badań Klary Szymańko, opublikowanych w roku 2008, o niewidoczności „Asian Americans”. Przytaczając w dalszej części wstępu nowsze opracowania dotyczące literatury azjatycko-amerykańskiej Doktorantka stawia tezę, że specyfika akulturacji Japończyków i drugiego pokolenia uległa pewnemu zatarciu w efekcie zbyt szerokiego podchodzenia do etniczności azjatyckiej, w którym to podejściu gubi się specyficzny charakter kultury japońskiej. Ze swojej strony dodałabym – jej insularność i wielowiekowa tradycja silnego zwalczania wpływów zewnętrznych.

Doktorantka precyzyjnie uzasadnia wybór pokoleń japońskich Amerykanów jako obiektu swoich zainteresowań badawczych – imigrantów, czyli pokolenia Issei oraz ich dzieci urodzonych w Ameryce, nazywanych Nisei. Przedstawia obszernie założenia teoretyczne analizy tekstów jakimi jest koncepcja akulturacji kanadyjskiego psychologa międzykulturowego Johna Widdupa Berry. Wstęp zawiera także opis struktury i zawartości rozprawy.

W części teoretycznej pracy Autorka podejmuje próbę wskazania na istotne dla jej metody badawczej obszary z ogromu studiów kulturoznawczych. Omawia szczegółowo paradygmat etniczności. Dyskusja na stronach 47-49 prowadzi do omówienia innych ważnych w pracy pojęć: rasa, narodowość, odrębność, relacje społeczne (aczkolwiek Autorka nie nawiązuje do pożytecznego pojęcia klasy społecznej), tożsamość i identyfikacja etniczna. Doktorantka w swoich rozważaniach cytuje licznych badaczy tematu, w tym takich klasyków jak Werner Sollors i Stuart Hall. Z jednej strony można z uznaniem odnieść się do ogromu zebranego materiału, z drugiej, podobnie jak w odniesieniu do Wstępu, rodzi się pytanie czy nie można było zrobić lepszej selekcji treści (choćby, przykładowo, czy konieczne było

raportowanie rozważań Stuarta Halla, na stronie 62, dotyczących napływu migrantów karaibskich i azjatyckich do Wielkiej Brytanii).

W dyskusji na temat dyskryminacji japońskich mieszkańców Stanów Zjednoczonych (s. 65) za słabo wyeksponowany jest wątek niechęci do nich wynikający nie tylko z rasizmu, ale z faktu ataku na Pearl Harbour i wojny na Pacyfiku. Podkreślenie dramatycznych konsekwencji japońskiej agresji wobec Stanów Zjednoczonych dla odbioru społecznego i sytuacji życiowej japońskich Amerykanów pojawia się oczywiście w dalszej części pracy, na s. 181-2, i w nawiązaniach do obozów internowania i dalszych losów internowanych. Jest to jednak czynnik wyjątkowo znaczący dla odbioru japońskości w Stanach Zjednoczonych - o poziomie niesłabnącego do dziś napięcia emocjonalnego Amerykanów związanego z japońskim atakiem na bazę na Hawajach świadczy chociażby wypowiedź z dnia 5 kwietnia 2020 roku amerykańskiego naczelnego lekarza Jerome Adamsa o zbliżającym się apogeum zachorowań na koronawirusa: „the next week is going to be the Pearl Harbour moment.” Takie zdanie wygłoszone w ogólnonarodowej przestrzeni publicznej przypomina, jak to wydarzenie symbolicznie i trwale napiętnowało japońskich Amerykanów.

W rozdziale trzecim części teoretycznej Autorka dokonała słusznej decyzji wprowadzając wątek studiów postkolonialnych i przedstawiając główne założenia koncepcyjne: centrum-peryferia, orientalizm, trzecie miejsce, hybrydyczność, tożsamości pluralistyczne, przestrzeń i jednostki liminalne. Z kolei rozdział dotyczący akulturacji także podejmuje istotne zagadnienia, aczkolwiek niektóre przytaczane wywody wydają się nadmiernie obciążone dyskusją stricte terminologiczną. Przykładowo (s. 82) termin „enculturation” to „learning without specific teaching”, który to proces “involves adults and peers”, a “socialization” to “process of deliberate shaping.” Konia z rządem temu, kto w warunkach socjalizacji w rodzinie, czy nawet w środowisku szkolnym, zawsze różnicuje „enculturation” i „socialization” według tych definicji.

W sumie pani mgr Jarmołowicz-Dziekońska dobrze sobie radzi z zawiłościami koncepcyjnymi i terminologicznymi w zakresie badań nad akulturacją i pokrewnymi zjawiskami dotyczącymi migrantów i następnych pokoleń. Główne założenia teoretyczne

przedstawione w tej części pracy to podejście do problemu skonstruowane przez wspomnianego w Introduction psychologa międzykulturowego Johna Widdupa Berry, który porządkował strategie akulturacji, modyfikując przez lata swoje modele. Doktorantka starannie przedstawiła model Johna Berry, a także obszernie zrelacjonowała inne elementy jego teorii. Ważna z punktu widzenia zamierzonej analizy tekstów wydaje się część ostatnia rozważań teoretycznych dotycząca czynników indywidualnej akulturacji, takich jak wiek, płeć kulturowa, wykształcenie, status społeczny, dystans kulturowy, osobowość.

Część analityczną rozprawy rozpoczyna przekonujące uzasadnienie wyboru tekstów do analizy, nadrabiające pewien niedosyt odczuwany po przeczytaniu wstępu. Zajmująco przedstawione są sylwetki analizowanych autorów: Jeanne Wakatsuki Houston, Monica Sone, Daniel Iwao Okimoto, Bill Hosokawa, Yoshiko Uchida i John Okada. Z biogramów wyłania się obraz twórczości powstającej z pozycji zmagania się z rasizmem amerykańskim i prześladowaniami Japończyków w kontekście wydarzeń II wojny światowej.

Do wartościowej analizy o zdominowanej przez mężczyzn migracji Japończyków pozyskujących swoje „picture brides” poprzez system swatów w Japonii dodałabym jedną uwagę. Przybywanie najpierw kohort młodych mężczyzn było powszechne w wielu grupach migrantów. Zacytuję tu wstęp Józefa Chałasińskiego do słynnego dzieła o polskiej migracji do Stanów Zjednoczonych Williama Thomasa i Floriana Znanieckiego *Chłop polski w Europie i Ameryce*: „Początkowo była to społeczność [w South Chicago] głównie kawalerska. Wyjeżdżali sami mężczyźni na zwiady. Ściągali następnie krewnych i sąsiadów. Wówczas wśród emigrantów powyżej lat 21 liczba młodych mężczyzn znacznie przewyższała liczbę kobiet.” (s. 12) Thomas i Znaniecki pisali zresztą o migrantach przybywających do Ameryki w podobnym okresie jak także Japończycy interesujący panią mgr Jarmołowicz-Dziekońską.

W części omawiającej małżeństwa międzykulturowe Autorka trafnie dobiera fragmenty ilustrujące uprzedzenia starszego pokolenia jak też potencjał destrukcji struktury rodziny (przykład z *Picture Bride* Uchidy). Wybrane przykłady odpowiednio obrazują także kwestię małżeństwa jako strategii asymilacyjnej. Sytuacja społeczna Amerykanów japońskiego pochodzenia jest dobrze zilustrowana materiałem literackim pokazującym

niedostępność domów w lokalizacjach anglo-amerykańskich (s. 178). Fragmenty z *Picture Bride* Uchidy pokazują wysoki stopień strauumatyzowania w relacjach społecznych, wynikający z rasizmu grupy większościowej wobec Azjatów. Doktorantka demonstruje również dewastujący wpływ pobytu w obozach internowania na poczucie tożsamości kolejnych pokoleń. Wydaje się, że ta część rozprawy jest słabiej zilustrowana materiałem literackim, za wyjątkiem wnikliwie omówionej książki Johna Okady *No-No Boy*, aczkolwiek w sumie dobrze prezentuje problem poprzez przedstawienie wywodów badaczy tej epoki historycznej. Rozbudowana analiza dramatycznych rozterek tożsamościowych dwóch pokoleń na podstawie powieści Okady zwraca uwagę dokładnością. Ta część rozprawy mgr Jarmołowicz-Dziekońskiej pokazuje pułapkę, w jakiej amerykańscy Japończycy i ich dzieci znaleźli się w efekcie wydarzeń II wojny światowej, co często prowadziło do zniszczenia społeczno-emocjonalnego jednostek i destrukcji struktury rodziny.

W podrozdziale o języku trafnie pokazane są całkowicie odmienne uwarunkowania socjo-kulturowe związane z używaniem języka angielskiego lub japońskiego. Ciekawe, na ile płeć różnicowała niski poziom przyswajania języka angielskiego w pierwszym pokoleniu.

W podrozdziale o edukacji i ambicjach społecznych Doktorantka umiejętnie pokazuje problem niewidoczności i pokutującej stereotypizacji Amerykanów jako ludzi białych (choć Afroamerykanie też cierpią na niewidoczność, ale z innych powodów). Bardzo dobrze pokazane są style interakcji sprzyjające wykluczeniu japońskich Amerykanów i ich emocjonalnej traumie. Przeprowadzona przez Doktorantkę analiza tekstów literackich pod kątem sytuacji edukacyjnej i zawodowej pierwszego i drugiego pokolenia japońskich Amerykanów dowodzi, że badania literaturoznawcze są komplementarne wobec socjologii i historii. Z punktu widzenia studiów nad emigracją ten podrozdział pokazuje przede wszystkim niezwykle wysoki poziom uprzedzeń wobec Japończyków, ich wytrwałości w zabieganiu o podniesienie statusu społecznego, a także częste przejściowe traktowanie pobytu w Stanach Zjednoczonych. Doktorantka wskazuje na ewolucje w postrzeganiu i stereotypizacji japońskiej mniejszości, która obecnie ma liczne możliwości i odnosi sukcesy socjo-ekonomiczne, aczkolwiek kosztem konformistycznej adaptacji.

Podrozdział 4.1 „Festival Celebrations, Customs and Cuisine” zawiera ciekawy przykład badań z zakresu popularnych obecnie Food Studies, uważanych za istotne źródło oceny specyfiki kulturowej w kontekście migracji, etniczności czy też różnic genderowych. Przykłady z *Picture Bride* Yoshiko Uchidy bardzo trafnie ilustrują akulturację poprzez zmiany obyczajów związanych z jedzeniem, podczas gdy inne przykłady oddają opór wobec integracji przejawiający się w wyborach potraw. Zapisy literackie dobrze oddają obyczajowość na pograniczu dziedzictwa kultury japońskiej i amerykańskiego stylu życia. Doktorantka trafnie wypunktowuje fragmenty wskazujące, jak tradycje kulinarne stają się dla migrantów głównym łącznikiem z własną tradycją, a posiłki budują więzi wewnątrz rodziny. Bogatym źródłem obserwacji antropologicznych jest autobiografia Yoshiko Uchidy.

W całości pracy analizowany i konsekwentnie omawiany jest temat literackiej reprezentacji różnicy pomiędzy pokoleniami Issei i Nisei, zgodnie z tezą sformułowaną w tytule rozprawy. Autorka systematycznie pokazuje „cultural walls of misunderstanding” (s. 263) w szerokim wachlarzu problemów tożsamościowych oraz składowych codziennego funkcjonowania. Trafnym przykładem nieporozumień kulturowych jest obraz przyjęcia z *Nisei Daughter* Moniki Sone, ukazujący cały ciąg odmiennych uwarunkowań obyczajowych wynikających z nawyków Wschodu i Zachodu, jak koncepcja punktualności, zasad grzeczności, komunikacji interpersonalnej (strony 269-270). Zaambarasowanie dzieci japońskich rodziców ich zachowaniem, przytaczane przez Doktorantkę, skądinąd przypomina sceny z prozy klasycy literatury chińsko-amerykańskiej, Amy Tan. W dalszej części rozprawy Autorka podaje trochę ciekawych różnic w strategiach zachowań i wyglądu mniejszości chińskiej i japońskiej.

Wydaje się, że interpretacja pełnej akceptacji przez Japończyków (pokolenia Issei) amerykańskiego stylu ubierania jako elementu transformacji kulturowej (strona 280) jest nie do końca trafna, gdyż wynikała raczej z potrzeby konformizmu (o czym zresztą mowa wcześniej, na stronie 278). Bardziej trafne jest późniejsze (ze strony 283) określenie o kamuflażu poprzez zachodni styl ubierania.

W podrozdziałach 4.6 i 4.7 Doktorantka opisuje problematykę religii i związków małżeńskich. Podkreśla pewną łatwość przechodzenia na wyznanie chrześcijańskie oraz zawieranie przez pokolenie Nisei związków małżeńskich poza własną grupą rasową. Te dwa zjawiska należałoby ściślej połączyć, gdyż religia bardziej niż rasa może stanowić przeszkodę w związkach poza własną grupą etniczną (przykładem mogą być ortodoksyjni Żydzi lub niektóre odłamy religii muzułmańskiej), a obojętność religijna opisywana u badanych amerykańskich Japończyków sprzyja małżeństwom międzykulturowym.

W rozdziale piątym Doktorantka przygląda się tak istotnym wymiarom kultury jak indywidualizm/kolektywizm, różnicujący kultury Wschodu i Zachodu, oraz dystans władzy, podobnie odmiennie przypisywany Amerykanom i Azjatom. Japończyków cechuje determinizm, spreczny wobec postawy dominującej w kulturze amerykańskiej, należą także do kultur wysokiego kontekstu (co pokazane jest we fragmentach z Okimoto). Doktorantka trafnie wypunktowuje sprzeczności w systemach wartości: rezerwa i utożsamianie się z grupą vs. auto-ekspresja i spontaniczność, struktura hierarchiczna vs. spontaniczna.

Ostatni rozdział poświęcony jest problematyce różnic związanych z płcią kulturową. Azjatycki patriachal zakłada służebną rolę kobiety. Doktorantka jednak słusznie przytacza na stronach 319-20 cytaty z Espina wskazujący, że pewne negatywne zjawiska jak przemoc wobec kobiet zdarzają się w wielu grupach migrantów, a także w głównym nurcie społeczeństwa amerykańskiego. Teksty literackie analizowane przez mgr Jarmołowicz-Dziekońską pozwalają na pokazanie bogatego obrazu uwikłania, ale i niezależności kobiet japońskich. Interesujący jest także obraz wymuszonej transformacji japońskich mężczyzn do zadań tradycyjnie uważanych za kobiece. Z kolei zróżnicowanie genderowe w odniesieniu do oceny i wartości wierności małżeńskiej w społeczności japońskiej nie wydaje się różnić od chrześcijańskiego lub muzułmańskiego uprzywilejowania mężczyzn w tym względzie.

Ciekawym fragmentem rozprawy jest analiza, na podstawie Wakatsuki Houston (strony 330-331) specyficznego rozkładu emocji w rodzinie pod wpływem pobytu w obozie internowania w kontekście uwarunkowań kultury japońskiej oraz strategii akulturacji (będących w niektórych przypadkach oporem wobec akulturacji, czyli strategią separacji).

Skądinąd odreagowywanie przez męża na żonie frustracji wynikającej z amerykańskiego rasizmu pojawia się także w innych zupełnie rejonach literatury amerykańskiej, jak na przykład w powieści *Color Purple* Alice Walker. W analizie modeli zachowań w społeczności japońskiej Doktorantka postrzega zgodę kobiety na męską frustrację i przemoc jako strategię ochrony rodziny.

Odmienna obyczajowość kobiet japońskiego pochodzenia i Amerykanek głównego nurtu jest wielokrotnie podkreślana, ale właściwie sprowadza się do domowych zachowań tych pierwszych, polegających na akceptacji obsługi rodziny i kobiecym wyciszeniu. Przeważają teoretyczne rozważanie, przykładów literackich jest stosunkowo niewiele, poza tymi z prozy Jeanne Wakatsuki Houston (strony 342-3).

Analizy literackich ról genderowych prowadzą Autorkę do słusznej obserwacji, że określone zachowania niosą za sobą skrajnie odmienną wartość i ocenę w różnych kulturach. Tożsamość kobiety jest budowana na innych wartościach, co stanowi wyzwanie integracyjne dla drugiego pokolenia. Dobrze, że Doktorantka nie omieszkała przytoczyć postaci matki z powieści Johna Okady *No-No Boy*, gdyż inaczej czytelnik pozostałby ze stereotypowym obrazem łagodnej matki-Japonki na usługach rodziny. Tymczasem matka z powieści Okady budzi grozę skumulowaniem zgorzknienia, gniewu i nieprzejednanego japońskiego nacjonalizmu, ale tym samym pozwala wyjść poza stereotyp jednego typu osobowości kobiecej w społeczności migrantów japońskich.

W podsumowaniu Doktorantka trafnie podkreśla, że przeprowadzona analiza wskazuje, iż pierwsze pokolenie japońskich imigrantów wybierało strategię separacji lub częściowej integracji. Drugie pokolenie, Nisei, było kulturowo zasymilowane, ale społecznie często pozbawione możliwości awansu w rasistowskiej Ameryce. Doktorantka umiejętnie omawia tożsamość hybrydową drugiego pokolenia. Dobrym przykładem tej tożsamości jest wypowiedź Yoshiko Uchidy, że Nisei są „neither totally American nor totally Japanese, but a unique fusion of the two” (strona 357). Dobrze dobranymi cytatami Doktorantka ukazuje ograniczenia i traumy drugiego pokolenia w drodze do sukcesu.

Od strony formalnej praca jest przygotowana starannie, choć nie zawsze w sposób ułatwiający czytanie. Literówki (np. s. 119 lub 134) są absolutnie nieliczne, a styl i użycie języka angielskiego bardzo dobre. Moje zdecydowane zastrzeżenie budzi zapis bibliografii, gdyż w tego typu pracy, analizującej teksty literackiej jako materiał źródłowy, preferowałabym rozdzielenie bibliografii na *Primary* i *Secondary Sources* (literatura podstawowa i opracowania). Zdecydowanie ułatwiłoby to sprawdzanie do jakiego tekstu odnoszą się przypisy. Nie zawsze wynika to w sposób oczywisty z narracji prowadzonej przez Autorkę. Sam rodzaj i zakres wykorzystanej bibliografii jest jak najbardziej właściwy.

W podsumowaniu dodam, że praca ma charakter kulturoznawczy raczej niż stricte literaturoznawczy, co lokalizuje ją w nurcie zastosowań badań literackich nad różnorodnymi tekstami do budowania wiedzy o kulturze, w tym przypadku o różnicach kulturowych zachodzących w efekcie migracji do znacząco odmiennego środowiska społecznego. Rozprawa doktorska pani mgr Jarmołowicz-Dziekońskiej wnosi zorganizowaną wiedzę na temat strategii akulturacji pierwszego i drugiego pokolenia Japończyków w Stanach Zjednoczonych. Jest też wartościowym przyczynkiem do stanu wiedzy o historii migracji. Praca doktorska pani mgr Jarmołowicz-Dziekońskiej – po znaczących skrótach – może być proponowana do publikacji.

Podsumowując stwierdzam, że rozprawa doktorska mgr Małgorzaty Jarmołowicz-Dziekońskiej „Representations of the Acculturations Strategies of Japanese Immigrants and Their Immediate Descendants in Japanese-American Prose from the Second Half of the 20th Century” spełnia warunki stawiane rozprawom doktorskim przez Ustawę o Stopniach i Tytule Naukowym. Wnoszę o dopuszczenie mgr Małgorzaty Jarmołowicz-Dziekońskiej do dalszych etapów przewodu doktorskiego.

20.04.2020